

Un conte nadalenc

La història. Madrid, ara. Manolo està en crisi personal i familiar, perilla el seu matrimoni amb Beatriz, així com la relació amb els seus dos fills, però un bon dia se li creua Antonio a la sala d'espera de l'hospital, ell és un noi malalt de càncer, picardiós i trafica, que li canviarà la vida...

La pel·lícula. I si aquests dies els carrers s'omplen de llums multicolors que conviden a l'alegre consum, les sales fosques del cinema s'il·luminen amb pel·lícules que apel·len als sentiments

solidaris. *Maktub*, l'òpera prima del cantant, empresari, productor, filantrop, actor, ara guionista-director Paco Arango, s'apresta a rivalitzar amb Charles Dickens per narrar un Conte de Nadal... a la madrilenya. En la simbomba hi aboca tres elements agraiïts: un nen, un càncer i un(s) adult(s) avorrit(s). Poca broma.

O sí. Per què no? 'Maktub' provoca pessigolles i llàgrimes a parts iguals i a tant el segon. En la seva vocació de melodrama familiar, social i personal, res es deixa a l'atzar.

Fidel al títol (*Maktub*, en àrab vol dir "tot està escrit"), el film posa imatges costumistes a un guió en excés quadriculat: tot quadra (com quan Mas-Colell culpa Madrid per la falta de calerons de la Generalitat!).

Per dir-ho cinèfil: Paco Arango juga a ser l'Antonio Mercero de *Planta 4a*, i el Frank Capra de

¡Qué bello es vivir!. Per tant, la missió és tan impossible com la que a hores d'ara protagonitza Tom Cruise per quarta vegada. El bo del cas és que (en dono fe) la pel·li fa riure i fa plorar.

La qüestió del milió radica en si ho fa amb bona o mala llei. Mentrestant, és de llei consignar el bon treball de l'extensa nòmina d'actrius i actors que aixequen un projecte tan carregat de bons propòsits com llastrat de resultats rotunds. Diego Peretti és l'inefable argen-

Maktub

Director: Paco Arango.
Intèrprets: Diego Peretti,
Aitana Sánchez-Gijón,
Andoni Hernández, Goya
Toledo. Espanya, 2011.
115'. Lauren Lleida.

tí busterkeatoniana, Aitana Sánchez-Gijón la sempiterna actriu desaprovada, Andoni Hernández acceptable arlequí. I què dir de les Sardà, Amparo Baró, Mariví Bilbao?

La imatge. La família al sopar de Nadal, més els convidats, posant, tots, cara de prunes agres.

La frase. "La vida està per viure-la a tot i ple", reivindica Antonio. ¿Què serà que només valorem allò que se'ns escola pels dits?

La recomanació. Qui busca alternatives impossibles a *Què bonic és viure!*